

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku L. C.
przy uczestnictwie T. W. J., M. P. J., T.W., H. W., B. G. i Krajowego Ośrodka
Wsparcia Rolnictwa w W. Oddziału Terenowego w B.
o stwierdzenie zasiedzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt IX Ca [...],

**uchyła zaskarżone postanowienie w części zmieniającej
postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 25 stycznia 2017 r.,
sygn. akt I Ns [...] (pkt I), rozstrzygającej o kosztach
postępowania przed tym Sądem (pkt III) oraz o kosztach
postępowania apelacyjnego (pkt IV) i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. W. G. wniósł o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie z
dnem 26 stycznia 2005 r. własności nieruchomości o łącznej powierzchni ok. 10

arów, stanowiącej część działki nr ew. [...] przylegającej do jeziora N.. W toku postępowania zmarł wnioskodawca, w dalszym postępowaniu uczestniczyła jego następczyni prawna L. C..

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił wniosek wskazując, że okres posiadania wnioskodawcy nie jest wystarczający do stwierdzenia zasiedzenia. Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2013 r. uchylił to postanowienie, zniósł postępowanie od dnia 16 lipca 2012 r. w zakresie dotkniętym nieważnością na skutek pozbawienia uczestnika możliwości obrony praw, i przekazał sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Kolejnym postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w G. stwierdził, że M. W. G. nabył przez zasiedzenie z dniem 1 października 2005 r. własność nieruchomości o powierzchni 1031 m², położonej w R., obręb W., działka nr [...] w części oznaczonej w opinii biegłego R. N. z dnia 17 października 2016 r. (stanowiącej integralną część orzeczenia) literą „A” o punktach obwodnicy 1-2-3-1. Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 12 października 2017 r. zmienił orzeczenie Sądu pierwszej instancji poprzez oddalenie wniosku, odrzucił apelację w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o nie uiszczonych kosztach sądowych, oddalił apelację uczestnika Skarbu Państwa reprezentowanego przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w pozostałym zakresie, rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięć Sądów obu instancji była tożsama. Ustalono, że M. W. G. i S. G. nabyli do wspólności ustawowej małżeńskiej na podstawie umowy sprzedaży z dnia 26 stycznia 1970 r. własność zabudowanej nieruchomości rolnej położonej we wsi R., składającej się z działek o numerach ewidencyjnych: 1, 70 i 82, o łącznej powierzchni 10,99 ha, objętej księgą wieczystą nr [...]. Postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 grudnia 1982 r. (sygn. akt I Ns [...]) dokonano podziału majątku dorobkowego byłych małżonków M. W. G. i S. G. przyznając działki oznaczone numerami: [...], [...] i [...] na wyłączną własność M. W. G.. Sąsiadująca z nimi nieruchomość, objęta księgą wieczystą nr 28564, stanowiła własność Skarbu Państwa, przy czym jej część była opisana w rejestrze gruntów jako nieruchomość pokryta wodami płynącymi, stanowiącymi

jezioro N.. O niezgodności oznaczenia ze stanem faktycznym świadczy fakt, że na tej części gruntu rosną od lat drzewa. Nieruchomość objęta księgą wieczystą nr 28564 pozostawała w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Rybackiego w G. - Obiektu Jeziorowego G., a po jego likwidacji była przedmiotem umowy dzierżawy zawartej w dniu 15 lipca 1994 r. przez A. sp. z o.o. w P.. Ostatecznie przedmiot umowy sprecyzowano jako dzierżawę nieruchomości rolnych i dzierżawę prawa rybackiego użytkowania jezior. Gospodarstwo Rybackie nigdy nie objęło w posiadanie gruntu przylegającego do jeziora. Aneksem z dnia 17 listopada 2005 r. tę część nieruchomości, oznaczoną już jako działka nr ew. [...], wyłączono z umowy dzierżawy z Gospodarstwem Rybackim i na podstawie umowy z dnia 29 kwietnia 2004 r. wydzierżawiono P. D. S. , który nie objął jej w posiadanie w pełnym zakresie. Aneksem nr [...] z dnia 24 lutego 2005 r. wyłączono spod dzierżawy działkę oznaczoną nr ew. [...], a pozostawiono działkę nr ew. [...]. Agencja Nieruchomości Rolnych umową z dnia 5 lipca 2007 r. oddała T. W. J., B. K. G., M. W. G. i T. M. W. nieruchomość rolną oznaczoną nr ew. [...] o powierzchni 0,5509 ha w dzierżawę na czas oznaczony do dnia 30 września 2017 r.

Starostwo Powiatowe w G. sporządziło w dniu 29 grudnia 2003 r. wykaz zmian gruntowych dla nieruchomości objętej księgą wieczystą nr [...] stwierdzając, że z działki nr ew. [...] stanowiącej jezioro Niegocin wyodrębniono dwie działki nr ew. [...] o powierzchni 0,6957 ha (grunty) i nr ew. [...] o powierzchni 2352,6543 ha (woda). Wojewoda [...] decyzją z dnia 10 lutego 2004 r., wydaną na wniosek Agencji Nieruchomości Rolnych, ustalił linię brzegową jeziora N., umiejscowionego na działce nr ew. [...], z działkami nr ew. [...] i [...] według projektu sporządzonego przez geodetę R. N. . Linię brzegową ustalono po zachodniej granicy działki nr [...] z działką nr [...] i oznaczono na mapie sytuacyjno - wysokościowej, która stanowiła integralną część tej decyzji. Decyzją z dnia 2 marca 2004 r. Starosta G. zatwierdził zmiany w gleboznawczej klasyfikacji gruntów nr ew. [...] i [...]. W dniu 14 stycznia 2005 r. Starostwo Powiatowe w G. sporządziło wykaz zmian danych ewidencyjnych działki nr [...], polegających na jej podziale na działki: nr [...] o powierzchni 0,6228 ha i nr [...] o powierzchni 0,5509 ha.

Wniosek o zasiedzenie dotyczy gruntu stanowiącego część działki nr ew. 865/8. Ustalono, że M. W. G. wykorzystywał go początkowo jako pastwisko,

następnie prowadził na jego terenie działalność agroturystyczną, zbudował wspólnie z innymi osobami pomost, przy którym cumowały żaglówki, a później postawił i wyposażył w energię elektryczną kontener, z którego korzystali turyści. Wnioskodawca przechodził przez ten grunt do jeziora, ponadto kosił na nim trawę, nawiózł ziemię, wyrównał i ogrodził teren. Od drogi publicznej, tj. ul. M. w R. , do działki o nr [...] prowadzi piaszczysta droga o szerokości ok. 4 m i długości ok. 250 m, z obu stron ogrodzona płotami przylegających posesji. Od strony tej drogi na działce nr [...] posadowiona jest metalowa brama wykonana przez M. W. G.. Sąd Rejonowy przyjął, że wnioskodawca korzystał z tej części nieruchomości od dnia 26 stycznia 1970 r. tak, jakby stanowiła część składową jego gruntów, zatem był posiadaczem samoistnym. Uznał, że posiadanie było wykonywane w złej wierze, gdyż umowa sprzedaży nie dotyczyła spornego terenu i wnioskodawca miał świadomość, że nie jest właścicielem. Wskazał, że wobec zakazu zasiedzenia nieruchomości Skarbu Państwa trzydziestoletni termin zasiedzenia mógł rozpocząć bieg 1 października 1990 r., ale uległ skróceniu o połowę (okres od 1 października 1975 r. do 30 września 1990 r.). Sąd zauważył, że wprawdzie w ówczesnym stanie prawnym nie było możliwe nabycie przez zasiedzenie gruntów pokrytych powierzchniowymi wodami płynącymi w granicach określonych liniami brzegów, ale skoro grunt w chwili objęcia w posiadanie przez wnioskodawcę już nie był pokryty wodami jeziora to podlegał zasiedzeniu.

Sąd Okręgowy w O. dokonał odmiennej oceny prawnej. Stwierdził, że do dnia 10 lutego 2004 r. grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi były wyłączone z obrotu cywilnoprawnego. Odwołał się przy tym do trzech kolejno obowiązujących aktów prawnych, tj. art. 2 prawa wodnego z 1962 r., zgodnie z którym grunty pokryte powierzchniowymi wodami płynącymi w granicach określonych liniami brzegów, z wyjątkiem rowów, stanowiły własność Państwa i zostały znacjonalizowane, art. 1 i 2 prawa wodnego z 1974 r., w myśl którego wody były własnością Państwa, za wyjątkiem powierzchniowych wód stojących oraz wód w studniach i rowach stanowiących własność właścicieli gruntów, na których się one znajdują. Kolejna ustawa Prawo wodne z 2001 r., która weszła w życie 1 stycznia 2002 r. podlegała zmianom. Zgodnie z art. 14 ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 9 lutego 2004 r., grunty pokryte

wodami powierzchniowymi stanowiły własność właściciela tych wód w granicach określonych liniami brzegów, zaś grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi stanowiącymi własność publiczną, nie podlegały obrotowi cywilnoprawnemu z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie. W wyniku zmiany tych przepisów od dnia 10 lutego 2004 r. do chwili obecnej grunty pokryte wodami powierzchniowymi stanowią własność właściciela tych wód, a pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu. Sąd uznał, że mimo wykazania zmian wynikających z cofania się wód jeziora N., znaczenie ma stan administracyjny i prawny gruntu. Stwierdził, że w części dotyczącej obecnej działki nr ew. [...] (poprzednio nie wydzielona część działki nr ew.(...)), zaczął on podlegać obrotowi i zasiedzeniu dopiero na skutek ustalenia linii brzegowej jeziora w ten sposób, że znalazł się poza nią. Ustalenie linii brzegowej nie należy do kognicji sądu powszechnego, nawet wówczas gdy ma stanowić przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie cywilnej należącej do drogi sądowej, zatem konieczne było wydanie decyzji administracyjnej w tym przedmiocie, co nastąpiło 10 lutego 2004 r. Sąd przyjął, że termin zasiedzenia przez M. W. G. rozpoczął bieg w tym dniu ale nie upłynął do dnia 5 kwietnia 2007 r., kiedy na skutek zawarcia umowy dzierżawy z Agencją Nieruchomości Rolnych przestał być posiadaczem samoistnym.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O.. Wnosząc o uchylenie postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty zarzuciła naruszenie prawa materialnego (art. 398² § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), tj. art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wynikające z przyjęcia, że przepis ten powinien znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie, mimo że sporny teren w okresie wykonywania posiadania nie był zalany wodami jeziora, art. 14 ust 2 tej ustawy poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wynikające z przyjęcia, że nieruchomość objęta wnioskiem nie podlegała obrotowi cywilnoprawnemu, podczas gdy przepis ten nie powinien mieć zastosowania w sprawie, gdyż nie była pokryta wodami płynącymi.

Sąd Najwyższy zważył:

W pierwszym rzędzie wskazać należy na wadliwe oznaczenie uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 lipca 2005 r. gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną, stanowiącym własność Skarbu Państwa, wykonywały w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa odpowiednie organy, o których mowa w art. 11 ust. 1, oraz jednostki, którym to mienie zostało powierzone. Po tej dacie gospodarowanie innym mieniem, związanym z gospodarką wodną stanowiącym własność Skarbu Państwa, wykonują właściwy miejscowo starosta, realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej, lub odpowiednio organy oraz jednostki, o których mowa w art. 11 ust. 1, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone. Grunty, na których posadowiono jezioro N. stanowiły nieruchomości rolne Skarbu Państwa w rozumieniu ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1491 ze zm.). W dacie wszczęcia postępowania jednostką, która wykonywała w imieniu własnym prawa i obowiązki związane z powierzonym jej mieniem Skarbu Państwa, była Agencja Nieruchomości Rolnej o statusie państwowej osoby prawnej (art. 5 ust. 1 i 2). W jego toku nastąpiła zmiana stanu prawnego. Na skutek wejścia w życie ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz.U. 2017, poz. 624 ze zm.) oraz ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz. U. 2017, poz. 623) z dniem 31 sierpnia 2017 r. zniesiono Agencję Nieruchomości Rolnych (dalej jako: ANR), a z dniem 1 września 2017 r. z mocy prawa w ogół praw i obowiązków Agencji Nieruchomości Rolnych wstąpił Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa (dalej jako: K.). Zgodnie z art. 47 ust. 2 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa z dniem wejścia w życie ustawy o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa w sprawach sądowych, których stroną lub uczestnikiem były organy ANR, stroną lub uczestnikiem stosownie do swojej właściwości stają się Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa lub jego organy albo Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa lub jej organy. Następcą prawnym zniesionej ANR w obecnym postępowaniu jest zatem K., będący jako państwowa osoba prawna odrębnym od Skarbu Państwa podmiotem prawa (art. 24 k.c., art. 2 ustawy o K.). Nadal jednak

nie reprezentuje on Skarbu Państwa tylko wykonuje, jako powiernik, uprawnienia do mienia Skarbu Państwa na jego rzecz, ale w imieniu własnym (art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r.). Wynika stąd, że Sąd oznaczając uczestnika jako Skarb Państwa reprezentowany przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa naruszył przepisy o właściwości i zakresie reprezentacji Skarbu Państwa oraz o ustawowych kompetencjach K.. Zważywszy jednak na brak nieważności postępowania wynikający z rzeczywistego udziału w nim K., Sąd Najwyższy już na etapie postępowania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uściślił oznaczenie uczestnika.

W zakresie podstawy kasacyjnej oczywistą wadą skargi jest powoływanie obu postaci naruszeń prawa materialnego polegających na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu. Użycie w art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zwrotu „lub” (alternatywa nierozłączna) oznacza, że w zasadzie nie jest możliwe jednoczesne uchybienie tym samym przepisom przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, ponieważ są to dwie różne postacie naruszenia, wymagające odrębnego wykazania. Jak podkreśla piśmiennictwo skuteczne powołanie się na tak sprecyzowany zarzut wymaga przedstawienia odpowiedniego rozumowania i argumentacji potwierdzającej istnienie omawianej zależności. Skarga wnioskodawczyni, powołując obie formy naruszenia przepisów, nie określa w jakim kontekście, relacji wzajemnej i na jakim etapie stosowania prawa równolegle do nich doszło. Nieprawidłowe było również poprzestanie na wskazaniu na naruszenie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1121 ze zm.) z pominięciem przepisów poprzednio obowiązujących aktów prawnych stanowiących podstawę przyjęcia, że również w okresie poprzedzającym jej wejście w życie, istotnym dla ustalenia terminu wykonywania posiadania samoistnego, zasiedzenie gruntu objętego wnioskiem było niedopuszczalne.

Niemniej skarga kasacyjna jest uzasadniona. Prawo cywilne dopuszcza kategorię nieruchomości wyłączonych spod obrotu (*rei extra commercium*), a tym samym nie mogących być przedmiotem zasiedzenia w ogóle lub przez oznaczone podmioty. Przyjmuje się, że skoro zasiedzenie jest sposobem pierwotnego nabycia własności na skutek upływu oznaczonego terminu, to wyłączenie go ze względów

podmiotowych lub przedmiotowych także powinno mieć postawę ustawową (por. art. 172 § 3 k.c.). Dopuszczono ponadto wyłączenie pośrednio poprzez odwołanie do istoty konstrukcji prawnych, m.in. w odniesieniu do części składowej rzeczy, nie mogącej być odrębnym przedmiotem własności (art. 47 § 1 k.c.). Mimo braku jednoznacznej normatywnej regulacji, z uwagi na ograniczenie osób mogących być ich właścicielami i status tzw. dobra publicznego (*rei publico usui destinatae*), opowiedziano się w zasadzie za niedopuszczalnością zasiedzenia dróg publicznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CSK 40/10, OSNC 2011, nr 2, poz. 17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., III CSK 73/17, nie publ. i powołane w jego uzasadnieniu orzecznictwo). W odniesieniu do wód i gruntów pokrytych wodami powierzchniowymi sytuacja jest złożona. Kodeks cywilny nie zalicza wody do kategorii rzeczy w rozumieniu art. 45 tej ustawy i wyłącza możliwość samodzielnego obrotu nią, a własność wody jest samodzielnym pojęciem prawnym, do którego nie ma zastosowania art. 140 k.c. (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1971 r., III CZP 28/71, OSNC 1972, nr 3, poz. 43, która zachowała aktualność, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 r., II CK 146/04, nie publ.). Akty prawne o charakterze szczególnym - prawo wodne z 1962 r., z 1974 r. i z 2001 r. wprost odróżniają pojęcie własności wód i własności gruntów nimi pokrytych. W związku z tym, że kwalifikacja jeziora N. jako płynącej wody powierzchniowej pozostaje poza sporem zbędne jest odnoszenie się do stanu prawnego dotyczącego innych rodzajów wód. Wystarczające jest stwierdzenie, że w okresie obowiązywania wskazanych ustaw grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi, w granicach określonych liniami brzegów, stanowiły własność Państwa. Przepis wprowadzający wprost w odniesieniu do takich gruntów zakaz obrotu cywilnoprawnego, z wyjątkiem przepisów wprowadzonych innej w ustawie, wprowadzono dopiero z dniem 1 stycznia 2002 r., tj. w dacie wejścia w życie Prawa wodnego z 2001 r., niemniej zgodnie przyjęto, że także wcześniejsze ustawy wyłączały zarówno taki obrót jak i zmiany podmiotowe następujące z mocy prawa, tj. zasiedzenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., III CSK 238/10, nie publ.). Istota problemu dotyczy jednak tego, jak należy rozumieć pojęcie „grunty pokryte

wodami”, w szczególności czy „pokrycie” dotyczy stanu faktycznego, czy stanu prawnego, oraz jakie znaczenie należy przypisać ustaleniu „linii brzegu” w sposób przewidziany prawem. Nie budzi wątpliwości, że zmiany powierzchni lustra wody i odpowiednio linii brzegowej mogą nastąpić zarówno w sposób naturalny, jak i w wyniku działalności człowieka oraz polegać na powiększeniu lub pomniejszeniu powierzchni „gruntu pokrytego wodami”. Ustawodawca wprowadził rozwiązanie, w myśl którego linię brzegu, która nie musi być tożsama ze stykiem wody z gruntem, ustalają według oznaczonych kryteriów organy administracji publicznej w drodze decyzji (art. 8 prawa wodnego z 1974 r., art. 15 ust. 2 prawa wodnego z 2001 r.). Wyznaczenie przebiegu linii brzegowej przesądza o przebiegu swego rodzaju granicy dzielącej obszar gruntu zajęty przez płynącą wodę powierzchniową (z mocy prawa stanowiącej własność publiczną) od nieruchomości przyległych, zatem należy ją traktować jako szczególny sposób rozgraniczenia (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., III CSK 238/10). W piśmiennictwie podkreślono, że ostateczna decyzja kończąca postępowanie rozgraniczeniowe w sprawie ustalenia linii brzegu ma charakter konstytutywny, kształtuje nowy stan prawny i zastępuje procedurę rozgraniczeniową. Kwestia ta wyłączona jest spod kognicji sądu powszechnego nawet wówczas, gdyby stanowiła przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie należącej do drogi sądowej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2015 r., I CSK 502/14, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., IV CSK 466/13, nie publ.). Podkreśla się jednak, że decyzja taka wprawdzie może inicjować proces regulacji zmian własnościowych, ale organ administracji ustalający linię brzegu nie jest uprawniony do rozstrzygania stanu prawnego nieruchomości (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 września 2018 r., II OSK 1238/16 i II OSK 1239/16). Nawet zatem, jeżeli decyzja taka wpływa bezpośrednio na treść i zakres prawa własności rozstrzygnięcie w tym przedmiocie należy do sądów powszechnych.

Powstaje pytanie, czy w wypadku trwałego cofnięcia się wód w sposób naturalny, wyłączenie gruntu uprzednio przez nie zajętego spod szczególnego reżimu prawnego, przewidzianego dla gruntu zajętego przez płynącą wodę powierzchniową następuje dopiero z chwilą ostateczności tej decyzji.

Uniemożliwiłoby to przyjęcie jego wcześniejszej tzw. „zdolności zasiedzeniowej”, mimo rzeczywistego wyodrębnienia. Zdaniem Sądu Najwyższego takie stanowisko nie znajduje uzasadnienia. Wykładnia językowa pojęcia „grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi” prowadzi do wniosku, że należy je rozumieć jako grunty zajęte przez takie wody, zatem tworzące dna i brzegi w granicach linii brzegu. Zmiany stanu faktycznego wynikające z trwałego cofnięcia się wód nie oznaczają zmiany stanu prawnego nieruchomości, ale umożliwiają wykonywanie posiadania samoistnego gruntu w granicach poza linią brzegu, w sposób prowadzący do uzyskania prawa rzeczowego (nabycia własności przez zasiedzenie). Przemawia za tym także wykładnia funkcjonalna. W odniesieniu do uzyskanej we wskazany sposób powierzchni gruntu, wobec ustania związku z własnością wód, traci aktualność cel szczególnego unormowania przewidującego wyłączność prawa własności Skarbu Państwa dla jego pozostawienia w zasobie nieruchomości Skarbu Państwa. Jak jednak wskazano wyżej decyzja o ustaleniu linii brzegu przesądza o granicy gruntu z linią wody i tym samym wyznacza przedmiotowy zakres dopuszczalnego zasiedzenia. Wobec wyłączenia tej kwestii z kognicji sądów powszechnych uznaje się, że w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia strona musi dla ustalenia zasięgu praw rzeczowych wykazać granice nieruchomości dowodem z dokumentu w postaci wskazanej decyzji administracyjnej, przy czym data jej wydania dla ustalenia terminu rozpoczęcia i zakończenia terminu zasiedzenia pozbawiona jest znaczenia prawnego.

Z tych względów uzasadnione podstawy kasacyjne skargi w zakresie naruszenia art. 14 ust. 1 i 2 prawa wodnego z 2001 r. przez niewłaściwą wykładnię, skutkują koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).